

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

In Lvcaë Cap. 18.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

IN LYCÆ CAP. 18.

11. *Deus, gratias ago tibi, quia nō sū sicut ceteri homines.*

Operum
vera iusti-
tia defen-
ditur.

MULTIS verbis contendit hoc loco Calvinus, vt veram operum iustitiam quæ ex Spiritus S. gratia procedit, à Christo damnari doceat. *Iste (inquit) Phariseus Dei gratia ascribit quòd iustus est; & quanquam Deo gratias agens fateatur quicquid bonorum operum habet, meritan esse Dei beneficium, quia tamen operum fiducia inmititur, seque alijs præfert, cum sua preceatione reicitur; unde colligimus non rite neque in solidum humiliari homines (quamuis se nihil posse reputent) nisi operum meritis simul diffisi, salutem suam in gratuita Dei bonitate collocare discant. Et paulo post. Reprehenditur in ea parte Phariseus, quia meritis suis inmititur, vt Deum propitium habeat, quia dignus est. Sciamus ergo, quamuis bonorum operum laudem Deo quis ascribat, si tamen eorum iustitiam imaginatur salutis suæ causam esse, vel in eam recumbit, peruersa arrogantie damnatur. Hæc omnia Calvinus, totam huto-*

Parabolæ
Ecopus.

riam Euangelicam peruertens. Christus hanc parabolam introduxit, non vt doceret nullam salutis causam esse veram operum iustitiam, aut vt omnem bonorum operum fiduciam damnaret, quod vtrumque Calvinus dicit; sed vt illam fiduciam bonorum operum damnaret, qua putent se aliqui sariam iustos esse ac plenos iustitia. Hoc enim est, quod Lucas dicit, *Ad quosdam qui in se confidebant tanquam iusti; id est, qui sibi persuaserant (vt Beza vertit) se iam sari iustos esse. Vnde August. de Phariseo isto dicit, quòd in operū suorum iustitia confidebat, quasi eius iam plenitudine saturatus. Rursus ideo hanc parabolā proposuit, vt illam fidu-*

De pecc.
mer. & re-
mist. lib. 2
cap. 5.

fiduciam damnaret quæ cum aliorum contemptu coniuncta erat: id est, falsam & vanam iustitiæ fiduciam. Nulla enim ibi iustitia est, ubi arrogantia regnat. Ideo adiecit Lucas, *Et qui aspernabantur ceteros.* Quod vitium Paulus dum arguit, simul docet fiduciam boni operis simpliciter non esse malam. *Opus suum unusquisque probet, & sic habebit Gal. 6, gloriam in semetipso, non in altero.* Unusquisque suas actiones consideret, & sic in sua sola conscientia gloriandi materiam habebit, non in peccato alterius, sicut iste Phariseus fecit. Sic Calvinus quod Christus de saturitatis fiducia, eaq; falsa acvana, dixit, trahit ad omnem fiduciæ circa bonorum operum iustitiam condemnationem, & (quod impudentius est) ad ipsam quoque bonorum operum iustitiam damnandam. Quod ergo dixit, *damnari Phariseum quia operum fiducia immititur, falsum est.* Rursum quod addit, *eum cum sua precatione iustum esse, falsum est.* Nam ut bene notavit S. August. *Quære in verbis eius quid Deum rogauerit, & nihil inuenies.* Sed & quod addit, *reprehensum Phariseum quia meritis suis imitebatur ut Deum propitium habeat, falsum similiter est.* Reprehensionis causæ illæ sunt quas Euangelium expressit, non quas Calvinus finxit. Nempe quod confidebat in se tanquam iusto, & quod alios aspernabatur. Illa quoque confidentia damnatur, quia cum aliorum contemptu coniuncta, ideoque vana ac falsa erat.

Aduertit hoc ipsum Calvinus, & diluere conatur. *Sed queritur (inquit) quomodo tanta iam sanctimoniam præditus fuerit, qui impio fastu excæcatus erat? Nec que enim aliunde manat tanta integritas nisi à Dei Spiritu, quem certum est minime in hypocritis regnare.* Hæc ille. Est bona & valida obiectio, & quæ firmiter probat hunc Phariseum non habuisse veram iustitiam

Caluini
tria menda-
cia.
Serm. 36.
de verbis
Domini.

tiam operum, neque in vera iusticia fiduciam potuisse, sed larvam tantum externam iusticiae habuisse, & opera quaedam bona iuxta substantiam actus, cum cor interea factu & hypocrisi plenum esset. Ad hanc ergo obiectionem quid respondeat Calvinus, attentè dispiciamus. *Respondeo* (inquit) *externa tantum larva fuisse confisum, ac si occulta & interior cordis immundities in rationem non veniret. Quare licet pravis concupiscentijs intus scateret, quia tamen non nisi ex specie iudicat, securè innocentiam obendit.* Hæc ille. Atqui hoc totum obiectionem confirmat, non soluit. Quum enim hoc totum non nisi hypocritam illum fuisse, conuincat, in hypocritis autem Spiritus S. (vt ipse Calvinus dixit) non regnet, & vt plenius Scriptura dicit, *prorsus non habitet, sed fugiat fictam*; perspicuum est, nullam in isto sanctimoniam, nullam veram iusticiam fuisse; ideoque contra piam & humilem iusticiae bonorum operum fiduciam hoc exemplum non facere.

Addit adhuc aliquid Calvinus. *Dominus quidem ipsum vanitatis non coarguit, quod sibi falso tribuat quod non habet; tenendum tamen est, neminem à rapina, iniustitia, libidine, & alijs vitijs purum esse, nisi qui Spiritu Dei regitur.* Hoc totum est quod respondet, & hic tandem aliquid respondisse videtur; quia iam inuenit, quomodo in tanto hypocrita Spiritum Dei regnare ostēdat. *Nemo, inquit, purus est à rapina & alijs vitijs, nisi qui Spiritu Dei regitur.* Primū Pharisæus ille non se dicit purum ab his vitijs, sed tantū ab actu flagitiorū, quod non esset raptor, iniustus, adulter. Atqui ab actibus flagitiosis abstinere innumeri ethnici, qui Spiritu Dei non reguntur. Deinde non omnis qui ab ipsis etiam pravis affectibus immunis est, ex dono fortè Spiritus S. à Spiritu S. regitur. Qui enim à Spiritu S. regitur, non solū

ab illis

Calvinus
obiectionem
quam
mouet,
non soluit,
sed
confirmat
Sap. 1.

ab illis pravis affectibus, sed etiam ab hypocrisi & impio fastu imprimis purus est. Nihil ergo omnino respondit Calvinus, & manet obiectio firma, ideoque & tota eius prior disputatio vana. Denique *insignis hic locus*, ut eum vocat, nihil eum iuvat, nihil Catholicam doctrinam laedit, quae docet ex bonorum operum iustitia homines coram Deo vere iustos esse, quia talis iustitia verum Spiritus S. donum est, & veram fiduciam parit, quae *in Domino gloriatur, tum in semetipso gloria habet*; 1. Cor. 1. Gal. 6. quod utrumque Paulus dixit: sed non, sicut iste Phariseus, *gloriam habet in altero*. i. non se praefert alijs, nec de aliorum peccatis, quibus ipse caret, gloriandi materiam accipit.

IN LVCAE CAP. 19.

8. *Ecce dimidium bonorum meorum do pauperibus.*

HANC quoque historiam Evangelicam suo fermento corrumpit Calvinus, & tam illustrem poenitentis peccatoris satisfactionem omnibus modis obscurare, suamque solam fidem, hoc exemplo periclitantem, fouere & stabilire conatur. Primum garrit opus ipsum ex se potuisse esse vitiosum. *Posses* (inquit) *quis omnia sua in pauperes erogare, cuius tamen liberalitas nihili esset coram Deo*. Ita primum vellicat factum, quia potuit esse non bonum. Mox tamen agnoscit hoc factum Zachaei ex viua radice interioris poenitentiae prodixisse. Voluit nihilominus pro sua mordendi libidine hunc unum illi dentem prius infingere. Addit deinde & alium quem alius impressit, totumque piuum Zachaei studium dilacerat. *Sicuti* (inquit)

Poenitentia & satisfactio Zachaei defenditur.

Calvini dentes canini.